

[Lone Dybkjær]

vil godt høre socialministerens kommentarer til, hvordan de patientgrupper står.

Vi er klar over, at den undtagelsesbestemmelse, vi havde formuleret, nemt kunne føre til, at man gennemhullede forslaget om de to år, og det er ikke det, vi har ønsket, men vi vil på den anden side gerne være helt sikker på, at der ikke er nogle særlige patientgrupper – de er jo netop særlig følsomme over for dette – der rammes af den nye lov. Jeg mener, at vi, i hvert fald set ud fra et økonomisk synspunkt, uden videre kan undtage disse mennesker fra denne varighedsbestemmelse. Det er ikke noget, der økonomisk set spiller nogen rolle, fordi der trods alt er tale om relativt få grupper.

Om de øvrige ændringsforslag skal vi sige, at vi hilser med tilfredshed dem, der drejer sig om at forlænge ansættelsesperioden fra 3 uger til 8 uger, før arbejdsgiveren er forpligtet til at udbetale dagpenge, ligesom vi også er tilfreds med ændringsforslaget om, at forpligtelsen gælder, selv om ansættelsen ophører, hvis sygdommen da ikke er konstateret inden afskedigelsen.

Om dagpengemaksimum har vi jo sagt en hel del under et tidligere lovforslag, og jeg skal blot gentage det radikale ændringsforslag om, at vi ønsker at fastfryse det nuværende dagpengemaksimum dér, hvor det er, på 90 pct. af 2.008 kr. pr. uge, og argumentationen, som jeg tidligere har været inde på, er, at vi ønsker ikke at udध्ये forskelle mellem funktionærer og dagpengemodtagere.

En sidste bemærkning. Jeg tror nok, der er sket det ved nogle af de ændringsforslag, jeg har indleveret, at revisionsparagraffen – ministeren havde jo givet tilsagn om, at der i løbet af folketingssamlingen 1984–85 ville komme forslag til revision – er gledet ud. Nu er der jo ingen, der ved, hvordan afstemningsforløbet vil blive, og derfor er der heller ingen, der ved, om den paragraf kommer til at udgå i sammenhæng med en anden, fordi den ligger inden i en anden paragraf, men jeg vil dog gerne her sige, at ligesom der er et tilsagn i arbejdsløshedslovgivningen om, at man skal fremsætte nyt forslag om, hvorledes dagpengene kan revideres i folketingssamlingen 1984–85, finder vi det naturligt, at dette også gælder sygedagpengeloven. Det vil vi så blot høre om ministeren ikke også er indstillet på, selv om der måske skulle ske det tek-

nisk, at dette tilsagn af en eller anden grund risikerer at falde ud.

Tinning (VS):

Jeg er helt enig med fru Birthe Hansen fra SF, når hun foreslår, at det burde forbydes ved lov at lave sådan noget udvalgsjask som det, vi her har været igennem. Jeg tror bare ikke, det er umagen værd, for jeg frygter alvorligt, at der til hver en tid vil være et flertal herinde ikke alene for de dispensationer, man har givet i dag, men såmænd også for at give dispensationer fra en eventuel lov. Det er jo sådan, at når nogen får et eller andet anfald af handlekraft, dispenserer man fra hvad som helst og går i gang.

Derudover er det jo stadig væk sådan – til trods for de småreguleringer, som nu ligger i nogle af ændringsforslagene – at der stadig væk er en meget klar filosofi bag disse to lovforslag, en filosofi, der går ud på, at først og fremmest skal der spares på det sociale område, i anden omgang skal der spares på det sociale område, i tredje omgang skal der laves administrative lettelser på det sociale område, og i fjerde omgang skal man så forsøge, om man kan få det gjort sådan, at det ikke rammer de forkerte, som man udtrykker sig.

Ikke særlig overraskende er det jo også gået sådan her, at selv om der er nogle grupper, der formentlig bliver friholdt ved afstemningen om ændringsforslagene, er der stadig væk tale om noget, som vi på alle leder må tage afstand fra og bekæmpe.

Jeg synes også, det er bemærkelsesværdigt, at det i hvert fald – det fremgår også af betænkningen, ligesom det fremgik af førstebehandlingen – er sådan, at det radikale venstre mener, at dette med en karensdag bør ind i billedet, fordi man her kan få lavet nogle store besparelser.

Det er faktisk sådan, at den svenske undersøgelse, vi omtalte under førstebehandlingen, og som nu er blevet omtalt alle mulige andre steder – det er sådan set udmærket – viser, at det forekommer meget usandsynligt, for at sige det mildt, at dette skulle føre til nogen som helst besparelse.

Det er også sådan, at denne besparelse vil vise sig som alle mulige andre nedskæringer på det sociale område at være økonomisk utrolig kortsigtet, også fordi det vil give nog-